

Fremtid blive omtumlet som en Kastebold i dette Valg-røre, som jeg halvt mod min Vilje er kommen ud i. Men jeg beder Dem om i fuld Oprigtighed at besvare et Spørgsmaal. Naar jeg næste Gang kommer til Københav — enten det nu bliver som Rigsdagsmand eller som Privatperson — vil De da give mig Lov til at forny Bekendtskabet? Maa jeg gøre Dem og Deres Mor et Besøg?“

Det Spørgsmaal var Jytte ikke forberedt paa. Hendes Tanker kom i Urede, og hun vidste ikke straks, hvad hun skulde svare.

Da rejste Præsten sig. Stille bøjede han sig frem over Bordet, idet han støttede sig til det med begge Hænder.

„Jeg er kommen til at holde saa umaadelig meget af Dem,“ sagde han. „Jeg har været bange for at sige det, ... jeg vilde saa nødig krænke Dem. Men nu er Ordet sagt. Og jeg ber Dem blot om at tilgive mig, dersom jeg skulde have tiet.“

Jytte havde løftet Hovedet lidt. Hun havde ogsaa et Sekund set op paa ham med et frygtsomt spejdende Blik. Nu saae hun igen ned og sagde:

„Pastor Gaardbo! Har De glemt, at jeg ikke er Kristen?“

„Nej, det har jeg ikke, kære Frøken! Dertil har De for ofte og for eftertrykkeligt konstateret det. Men det mistrøster mig ikke. Hvordan skulde De i Grunden være bleven det? Der er jo aldrig nogen, der har talt til Dem om Gud. Ikke engang, da De var Barn. Men jeg veed, at De som alle oprigtige Mennesker bærer paa en Længsel